

Hoofdstuk 1

De trap naar mijn bovenwoning leek hoger dan ooit. Nadat ik eindelijk de weg uit de doolhof waar Ronald woonde had gevonden was het nog maar een klein stukje fietsen, te kort om de kou zijn ontnuchterende werk af te laten maken. Waggelend worstelde ik me omhoog, elke trede een voorbode van de obstakels die me lagen te wachten, het eerste in de vorm van Lea, waar ik niet veel later, als een dief in de nacht, voorzichtig tegenaan kroop. Ze straalde een geruststellende, slaperige warmte uit, bedwelmend en verlokkelijk. Al snel voelde ik dat mijn onrustige geest zich begon over te geven aan een diepe slaap, waarin ik eindeloos kon dromen zonder nare consequenties, omdat alles zou blijven zoals het was. Slaperig sloeg ik een arm om haar heen.

‘Koud!’ riep ze, opgeschrikt door de aanraking van mijn nog nauwelijks opgewarmde hand.

‘Sorry,’ fluisterde ik, in de hoop dat ze weer verder zou slapen.

‘Hoe laat is het?’

‘Half één. Slaap maar lekker verder, morgen moeten we weer vroeg op.’

‘Je stinkt naar whisky!’

Ik had mijn tanden niet gepoetst. Niet om langer na te kunnen genieten van de afdronk van de whisky zoals ik weleens deed na het drinken van een goede, geturfde single malt, maar om de kans haar wakker te maken zo klein mogelijk te houden.

Ze knipte het schemerlampje aan haar kant van het bed aan. ‘Wat had Ronald te vertellen?’

‘Laten we het daar morgen maar over hebben, oké?’

‘Ik ben nu toch al klaarwakker. Heb je hem nog gevraagd bij Stonehenge te komen?’

Met een zucht ging ik rechtop zitten. ‘Ja, maar hij heeft geen interesse.’ Ik vertelde haar zo kort mogelijk waarom hij niet op mijn voorstel was ingegaan.

‘Dus de rest van de avond hebben jullie maar een beetje zitten ouwehoeren en zuipen?’

‘Eigenlijk kwam hij met een tegenvoorstel,’ zei ik aarzelend.

‘Een tegenvoorstel? En wat moet ik me daar dan weer bij voorstellen?’

‘Hij heeft al een goede zanger. Hij vroeg of we met hen samen wilden gaan werken.’

Lea draaide zich met een felle ruk naar me om. ‘Je hebt toch niet gezegd dat jullie dat gaan doen, hè?!? Dat kun je niet maken tegenover Mark!’

'Met Mark erbij wordt het niks, dat heb ik je al zo vaak proberen uit te leggen. Het wordt tijd dat iedereen dat gaat inzien!'

'Dus je gaat je broer uit de band zetten voor iemand die je niet eens kent? Wie zegt dat het met die zanger wel wat gaat worden?'

'Ronald heeft connecties met een producer,' gooide ik mijn troef op tafel.

'En wat dan nog? Zou je dat niet eerst met de jongens bespreken?'

'Ik denk dat ze er geen bezwaar tegen hebben als de kans op doorbreken een stuk groter wordt.'

'Niet iedereen is zo geobsedeerd als jij door een illusie ooit beroemd te worden als muzikant!' beet ze me toe.

'Ja hoor, daar gaan we weer! Elke keer als ik probeer verder te komen zeg je dat ik geobsedeerd ben. Je lijkt mijn moeder wel. Ik doe het niet alleen voor mezelf, hè?!'

'Laat me niet lachen. Zolang de anderen hetzelfde als jij willen doe je het ook voor hen. Eigenlijk ben je gewoon een egoïst!'

'Je begrijpt er niks van, maar dat kan ik je ook niet kwalijk nemen. Jij zit niet in dat wereldje. Mensen als Bob en Irmgard begrijpen tenminste dat je soms offers moet brengen.'

Ze begon schamper te lachen. 'Zit Irmgard dan wél in dat wereldje? Volgens mij zit ze meer in jòuw wereldje!'

'Bob zei al dat sommigen me erom zouden veroordelen.'

'Lul er maar overheen! Dus nu ben jij het slachtoffer? En Mark dan?' Ze keek me doordringend aan. 'En ik dan?' In haar ogen flakkerde een strijd tussen water en vuur.

Zwijgend wendde ik mijn blik af, in de hoop dat ze de discussie zou staken en ik mijn ongemakkelijke plaats in het beklagdenbankje zou mogen verlaten.

'Hoe komt Ronald eigenlijk aan die producer?' Haar stem klonk plotseling zakelijk, als een advocate die de jury voldoende voor zich gewonnen dacht te hebben met een emotioneel betoog, en het karwei nu af wilde maken met de kille feiten van mijn misdaad.

'Eh, die heeft hij via een vriend van hem.'

'Een vriend van hem? Wat voor vriend?' De advocate had een nieuwe zwakke plek in mijn verdediging gevonden.

'Gerard Huisman, hij woont ook in het dorp. Misschien ken je hem wel.'

'Ja, die ken ik wel, hij zat vroeger bij mij op school. Speelde hij niet basgitaar?' Ik voelde me betrappt. 'Je gaat me toch niet vertellen dat...'

'Ja, hij is basgitarist in Ronalds band.' Ik had genoeg van dit kat en muisspelletje. Ik vertelde dat Gerards vader bevriend was met de producer en dat Ronald dit als een mooie gelegenheid zag om ons in de kijker te spelen.

'Dus Joery mag ook opdonderen!'

'Denk je dat ik dat leuk vind? Ik heb echt wel geprobeerd Ronald op andere gedachten te brengen, maar hij wil per se verder met Gerard.'

'Het draait echt alleen maar om jou, hè? Hoe denk je dat Eddy het zal vinden?'

'Het is voor Eddy anders ook een buitenkans hoor.'

'Nou, dan wens ik je veel succes als je hem dat gaat vertellen. Welterusten!' Ze draaide zich bruusk om en deed het schemerlampje uit. Ik voelde hoe de warmte van haar lichaam werd verdreven door een kille eenzaamheid die mij als een klamme deken omhulde.

Liggend op mijn rug staarde ik in de peilloze duisternis boven mij, speurend naar een troostende knipoog van een verre vuurtoren aan de einder ten teken dat ik op de goede weg was, maar al wat ik zag waren brandende ogen die mij als volgschoten gevangen hielden. Ze wierpen groteske schaduwen op mijn muur van leugens en eigenbelang en verdiepten de zwarte duisternis van de bres die erin was geslagen. Het zwarte gat lokte me, beloofde me een vluchtweg uit het brandende licht van waaruit stemmen naar me riepen, verwijtend en bijtend als zuur. Met gesloten ogen gaf ik me over aan de aantrekkingskracht van het gat en voelde hoe het me opslokte.

Ik opende mijn ogen en bevond me in een nachtzwart labirint. Stemmen lokten me vanuit de donkere gangen, sommige verleidelijk, andere begripvol, maar telkens als ik ze in blinde wanhoop probeerde te volgen stootte ik op een kille, zwarte muur en klonk er hoongelach voorbij de in duisternis gehulde volgende hoek van de gang.

Ik voelde een kille hand op mijn schouder. Verschrikt draaide ik me om en keek in de vriendelijke ogen van Mark. Zijn gezicht had een troostende, warme gloed, alsof het werd beschenen door de ondergaande zon. Er was iets vreemds aan hem wat ik niet direct kon thuisbrengen. Pas toen hij zijn mond opende, drong het tot me door dat hij er uitgerust uitzag. Zijn lange haar viel als een rossig fluorescerende waterval over zijn schouders, en de verweerde rimpels in zijn gelaat waren verdwenen. Een tijdloos moment verstomden de stemmen en het gelach.

'Het is goed, ik vergeef het je,' fluisterde hij zacht. Plotseling voelde ik hoe een kracht waaraan ik geen weerstand kon bieden me van Mark weg begon te trekken. Terwijl hij voor mijn ogen vervaagde werd ik opgeslokt door een peilloos verdriet, nog dieper dan de duisternis rondom mij.